

Kronieken maart 2014

Op 1 maart verwelkomt Mieke de gemeenschap voor de **Effataviering**. Thuis is ze met de grote kuis begonnen, hier komt ze om wat rust te hebben.

Maar het is wel geen gewone dag en dat ligt aan het evangelie (Matteüs 6, 24-34); dat evangelie begint met een zin die gemeengoed is geworden en die niet alleen de Christenen kennen: *“Niemand kan twee heren dienen, hij zal de een haten en de andere liefhebben ...”*

Die woorden gaan niet alleen op voor gehuwden noch voor leden van een congregatie, ze gaan niet alleen over onszelf, over relaties, over kinderen, over werken. De politiek en de reclame zeggen wat we moeten doen: als we de ene dienen moeten we de andere op een mindere plaats zetten!

Wat zegt Jezus: *“Je kunt niet God als de voornaamste beschouwen en ook geld verdienen als het belangrijkste beschouwen!”*

Deze tekst is wel een deel van de Bergrede en we moeten goed onthouden dat deze tekst niet is geschreven om aan christenen te zeggen hoe ze moeten leven! De ethische, morele manier van kijken van de Bergrede leidt daartoe: die woorden zeggen hoe christenen moeten kijken, niet hoe ze moeten leven! We moeten de armen een plaats in het centrum geven, we moeten onze vijanden niet liefhebben om te weten wie ze zijn ... we moeten met mensen omgaan op een andere manier!

Guido geeft vandaag geen homilie, niet omdat het vandaag koers was, of omdat het deze week karnaval is, maar omdat het evangelie zo eenvoudig is. Dát wat Jezus zegt is zó eenvoudig, dat het niet de moeite is om er meer woorden aan vuil te maken. Wel worden we uitgenodigd om in de voetstappen van Jezus te gaan, zonder verdere uitleg, daarvoor zijn we oud en wijs genoeg!

Daarom denken we wat na over de tekst, vóór we de tafel klaarmaken: *“Niemand kan twee heren dienen, of hij zal zich hechten aan de ene, en de nadere vervloeken. En maak je geen zorgen voor morgen: de dag van morgen zorgt voor zichzelf en elke dag heeft genoeg aan zijn eigen zorgen.”*

We hebben gebeden voor de zorgen van deze dag: voor Chris C die het zo moeilijk heeft, voor alle mensen die zwaar beproefd worden, voor een vriend die ongeneeslijk ziek is, voor vrede in Oekraïne, voor de kleine en zeer zieke baby Ferre, voor hen die niet bij ons konden zijn.

En hier kun je napraten met koffie of thee... of iets sterkers.

Aswoensdag 5/3: Chris verwelkomt de gemeenschap op deze eeuwenoude traditie en wij aanroepen: *“Barmhartige Heer, Genadige God!”* Het is een mooie tijd, het begin van het jaar, het begint te kriebelen om alles op te ruimen, de lente hangt in de lucht! Paars is de kleur van de gewaden: een gelukkige kleur.

In de middeleeuwen was het gebruikelijk in de vastentijd een doek vóór het altaar te hangen om te beletten dat men de priester zag, zodat men met de ogen niet kon deelnemen aan de eucharistie. Eén dergelijk doek, dat men ‘vasten- of hongerdoek’ begon te noemen, heeft men teruggevonden uit 1400-1460. In 1976 begon: ‘Misereor’ in Duitsland, nieuwe hongerdoeken te maken en wij hebben er een tiental van, wij trachten de rest te vinden en aan te kopen.

Vastentijd is nadenken over waar we als christenen mee bezig zijn, over de armen spreken zoals paus Franciscus het doet. Nadenken over diakonia: dingen doen voor mensen zonder ervoor betaald te worden. Nadenken over wat het betekent christen te zijn: op weg zijn naar Pasen, ons bewust zijn dat we gedoopte mensen zijn.

Dat nadenken over wat het betekent christen te zijn brengt ons naar Exodus: de Joden zijn geroepen in de persoon van Mozes. Ze zijn geroepen door God, maar wie is die God? Het joodse volk worstelt met die vraag. Mozes is herder geworden, hij heeft God gevonden, hij heeft zijn vrouw Sippora gevonden, hij heeft een gezin gesticht. Het is het verhaal van het brandende braambos, meesterlijk hertaald door Nico ter Linden, gelezen door Bernadette en Johan.

Toen we gedoopt werden zijn we door het water getrokken, op weg naar het Beloofde Land. Wij zijn allemaal een beetje Mozes, wij hebben de moed gevonden, twijfelend: *“Ik kan het niet alleen!”*

Weet je waarom sommige mensen die in een kerk, of een gebedsruimte binnenkomen, hun schoenen uitdoen? Omdat het gevraagd is: *“Kom niet dichterbij, doe de schoenen van uw voeten, want de plaats waar je staat is heilig!”* Wij staan hier recht voor onze Heer, onze God, die ons graag ziet en ons uitnodigt om mee te gaan: God wil bij ons zijn, wij mogen bij Hem zijn, Hij is soms lijfelijk aanwezig. Hij wéét wat zijn volk meemaakt, maar hij stuurt ons uit, zelfs alleen, zelfs

als we niet kunnen spreken. Mózes krijgt zijn oudere broer mee, zelfs zijn vrouw Sippora gaat mee: Wij krijgen een ganse gemeenschap mee!

Wij worden toegewenst dat wij weten dat wij op heilige grond staan, dat wij weten dat wij dicht bij Hem mogen zijn, dat wij weten dat Hij ons uitstuurt.

Als symbool van deze tocht hebben wij een symbool van onze beperktheid, ook van de beperktheid van wereldleiders, van kerkleiders, van werkleiders, niemand leeft in de overtuiging dat niets kan gebeuren! Het is een symbool van as, een symbool ook van vruchtbaarheid (daarom brandden ze hun akkers af!). As is ook een symbool van reiniging, denk aan potas waar men zeep van maakt! Een askruisje met gezegende as! Ook onze handen worden gezalfd door zalvende handen met gezegende olie, want Gods liefde is er voor altijd, dus zeker tot onze Pasen!

Een zalige vastentijd!

Wil met ons bidden dat de vastentijd ons vaste grond zou geven, dat we beseffen dat we kleine mensen zijn, maar dat God van ons houdt en dat wij de Heer mogen ontmoeten, intenser dan ooit.

En dan is er het aandenken: een kleine Sint-Jakobsschelp want we zijn allen reizigers en pelgrims, er is dan koffie en gelegenheid om te praten over al wat ons aan het hart gaat ...

Stuurgroepvergadering 6/3: evalueren (Doen we het goed?, Vergeten we niemand?) en plannen tot en met de maaltijd van de Ontmoetingsdag. Een standpunt ten opzichte van 'Bezielde Verband' werd onderzocht en besproken: wij willen wel met andere groepen samenwerken, maar tegenwerken en harde standpunten innemen ligt Effata niet zo ... en lost ook niets op!

Over de **meditatiegroep** is in de kronieken niets terug te vinden, om de eenvoudige reden dat ik er niet bij ben. Van de bijeenkomst van de **groep van 8/3** is hier een korte impressie van Walter VW die ik met zijn akkoord, verkort, overneem:

'Onze laatste bijeenkomst was weer bijzonder. We mochten opnieuw iemand nieuw verwelkomen. Het groeit zonder dat we iets speciaals ondernemen. Het gebeurt dat mensen de stap zetten om te komen en nadien oprecht delen dat het hen goed doet. (...) Mediteren zien we als het doen van de was. Als man ben ik daar geen grote expert in en kan ik me redden in geval van nood. Als we ons leven zien als een boeiende tocht (...) zouden we deze een beetje kunnen zien als onze 'vuile was'. Je trekt je mooie kleren aan om de dag te beginnen, maar ze worden door het ritme van het leven getekend en soms vuil. Meditatie is niet iets wat ons uit het leven weghaalt. Maar in de Stilte met de mantra of het gebedswoord als bondgenoot starten we de wasmachine van het leven. (...) Terwijl onze meditatie tijd loopt gebeurt het werk in ons en door ons. De mantra is het product dat ons leven verfrist, vrij maakt van 'vuil' of angst, kwetsuren en zorg. Na elke meditatie is er een stukje van ons leven meer geheeld. Je bent een beetje vrijer en krachtiger geworden. In het begin kan het wat hopeloos lijken zoals een berg waar je geen beginnen aanziet. Maar door elke dag de stilte op te zoeken en je meditatiemoment te doen, merk je dat na verloop van tijd de levensberg kleiner wordt. Alles krijgt zijn plaats Zelfs heel diepe kwetsuren die we al jaren met ons meedragen kunnen genezen raken. Maar elke dag komt er nieuwe vuile was bij: het geeft toch een aangenaam gevoel als je het kunt bijhouden! Meditatie zal een kostbaar hulpmiddel blijven om in balans te blijven (...)'.

Eerste zondag van de Vasten: 8/3. In haar verwelkoming zegt Caië dat wij hier 'vitamientjes' komen halen en dat klopt wel ...

Simon Schama, geboren in Londen in 1945, een Britse historicus en tv. presentator, maar zelf joods zijnde, schreef het boek dat hij al altijd had willen schrijven: een boek over de geschiedenis van het Joodse volk in de geschiedenis van de wereld. Het boek is sinds kort in het Nederlands verkrijgbaar, wat het deel 1 betreft: de periode van 1000 v. Chr. tot 1492. Hij zoekt een antwoord op de vraag: waarom zijn de joden, in alle omstandigheden van verbanning en verdrijving, van concentratiekampen, getto's en Holocaust, toch als een volk blijven bestaan? Het antwoord: de Joden zijn overal als Jood blijven leven omdat ze mensen van het woord zijn, geen mensen van een plaats, omdat ze dat woord overal konden meenemen. Die geschiedenis past ook voor ons, christenen, omdat we overal onze verhalen kunnen meenemen, onder andere het verhaal over de schepping, als een lied van 7 strofen over wat de aarde is. Geschreven in 600 v. Chr. in Babylon. Waar de Joden vaststelden wat die Babyloniërs allemaal konden: voorspellen, sterren lezen, tempels bouwen, en dan zichzelf de vraag stelden: "Wie ben ik dan als Jood?"

Zelfs nu zindert dat nog na. We zeggen nog altijd: het staat in de sterren geschreven! Wat doe ik dan met die éne God die 6 dagen schiep en de 7de dag rustte. Het verhaal dat ze opschreven is

geen wetenschap die zegt hoe de aarde is ontstaan, dat zou dom zijn, het is een verhaal dat zegt waarom de mens op de aarde is! Er is trouwens een ander verhaal over hoe de wereld ontstaan is ...

Wij, hier, zijn sedert Aswoensdag op weg. Zoals Mozes op weg gaat in de wereld om 'iets' te doen. Daarom kregen wij een pelgrimschelp. Maar waarom moeten wij zó leven?

Wij luisteren naar het 2de scheppingsverhaal en de zin van leven op aarde, in een magistrale hertaling van Nico ter Linden. Uit dat verhaal onthouden wij vier dingen:

- de mens is geboren in een paradijs. Dat zit diep in ons, we zoeken altijd naar geluk, we willen dat paradijs wéér bereiken!
- Waarom is de mens op aarde? God had de wereld geschapen, maar hij was nog alleen. Pas als de mens er was, was hij God van de Bijbel, die zich met mensen verbindt en mensen nodig heeft.
- Wanneer gaat het mis? Als de mens zelf God wil spelen. Hij wil alles kunnen, alles bepalen wat goed en slecht is. Hij verbreekt de relatie met God.
- Vandaag is het Vrouwendag! In een krant stond: vrouwen hebben mannen nodig zoals vissen een fiets nodig hebben. Grapje? Of nog: zorg dat je niet wordt als een anders uitzijende man! Grapje? In het verhaal staat dat man en vrouw een geheel waren, complementair waren. De vrouw krijgt een eretitel: Eva is de moeder van de levenden! Mannen zijn een beetje vrouw, vrouwen een beetje man, ook als ze hiervoor even het paradijs moeten verlaten ...

We breken brood, we verdelen de wijn: ondertussen speelt ons orkestje met cello, trompet, twee violen en een dwarsfluit!

Geen bezinning, wel geeft Caië heel wat uitleg over het vastenproject van Fracarita: 'Ik blijf niet doof voor Rumonge' Het gaat wel degelijk over dove mensen die in Tanzania geen schijn van kans maken, als er niet geïnvesteerd wordt in het betalen van leerkrachten, in het ontwikkelen van cursus- en demonstratiemateriaal, in het verbeteren van de uitrusting der ateliers, in het uitvoeren van de plannen voor een kippenbedrijf en een moestuin. Zo krijgen Machozi, Rashid en Ngaruka, Moosai en Neema, Tabu, en zoveel anderen een menswaardige kans. Heb je niet begrepen dat het over doven ging? Waarom stond Nancy dan zo enthousiast te tolken?

Dan hebben wij gedankt, samen met Broeder Willy voor al de ingezamelde spullen voor de Filippijnen en voor de orthodoxe viering voor Chris Jolie en de verbondenheid met alle mensen die hem gedachten met een kaars. En voltooi in ons het werk van uw liefde!

Het is Gevi, dus is er kramiek en lekker brood en koffie of chocolademelk ... en kans om na te praten!

Vrijdag 14 maart: In de parochiekerk van De Pinte wordt de moeder van Bart L begraven. Het koor is op de uitvaartdienst aanwezig. Eerst zingen we wat in, het zal wel gaan, wij zijn met genoeg van elke stem, maar de orgelist is ons blijkbaar niet gewoon ...

"Het doet deugd," zegt Bart, *"met zovelen te zijn en dat brengt troost op dit afscheid. Welkom allemaal!"* Dan worden symbolen van haar leven aangebracht: een boot, symbool van haar wegvaren, nu. Een boek, symbool van haar wijsheid die ze uit boeken haalde, symbool van haar voorlezen voor derden, symbool van haar activiteit in de bibliotheek. Een kruisje: symbool van haar diepe geloof. Een schelp, gegeven bij Effata op Aswoensdag, bestemd om met haar mee te geven, symbool van de pelgrim die ze was.

Vóór we luisteren naar het boek Spreuken (hoofdstuk 31, 10-31), beter bekend als de 'Lofrede op de sterke vrouw', vragen we ons af: hoe veel goed ze deed, wat haar goede bedoelingen waren, dat er dagen van vreugde en tekorten waren, dat we soms niet beseffen wat we aan elkaar hebben. Dat er, omdat er liefde is, géén hulpeloosheid is, maar hoop, en geloof dat wordt beproefd.

"Gij hebt woorden van eeuwig leven, naar wie zouden wij anders gaan": het evangelie komt uit Johannes, 14, 1-6: *"Ik ben de weg, de waarheid en het leven"*.

In zijn homilie gaat de voorganger, pater Joseph, Scheutist en begeleider in het Rustoord 't Scheldevelde in De Pinte, in op de woorden van Rabindranath Tagore: *"Ik begreep dat dienst vreugde is!"* en op het leven van de overledene, waarin dienstbaarheid vreugde betekende, voor wie 'dienen' een motto was, en waarin ze dat duidelijk maakte met de woorden: *"Het leven was mooi ... met jou!"* en *"Ik moet de mensen loslaten die ik graag zie, om veel mensen te ontmoeten die ik graag heb gezien!"*

Het tafelgebed 'Dat gedenken wij dankbaar' (87) spreekt van Liefde, hoop en vertrouwen, van een God van liefde, een God van hoop en God als bron van ons vertrouwen. Wij kennen dat heel goed, want het behoort tot het basisgoed van Effata, maar hier klinkt het nieuwer en zuiverder, gericht

...

Dan bidden wij samen met Rita voor iedereen die achterblijft en bedroefd is om dit afscheid, voor de mensen die haar met zorg hebben omringd, voor alle overleden familieleden die met ons verbonden blijven en voor hen die eenzaam, wanhopig en doelloos sterven.

'Heer van hierboven' ontroerd zingen wij dit ontroerende lied.

Ten paradijze geleiden haar de engelen, ...

Geen Effataviering vandaag want op 15/3 is het **Clemensdag in Wittem**. De dag staat onder het motto 'In het voetspoor van Jezus' en heel speciaal wordt er een inleiding gegeven door zuster dr. Anneliese Herzig M.Ss.R. over 'Het leven volgens de evangelische raden gaat iedere christen aan'. In het Duits, maar de tekst is in boekvorm uitgegeven en in het Nederlands vertaald door Ludwin! We zijn met een negentigtal, veel leken, redemptoristen (te weinig?), uit Vlaanderen (een twintigtal uit Effata), Duitsland en Nederland.

Aan de hand van de inleiding van zuster dr. Anneliese Herzig (wat een moedige vrouw!) bespreken we haar tekst en enkele vragen hierover. Er wordt geen verslag gemaakt van de besprekingen; die verslagen kunnen toch niet in plenum voorgebracht worden!

Nog later is er een plechtige viering in de Gerarduskapel, met regelmatige vertaling van de teksten. De viering, voor ons van Effata een nogal 'theoretische' bedoening, eindigt met een presentatie van de nieuwe geassocieerden. Proficiat voor hun inzet!

Dan eindigt de dag, nogal abrupt; gelukkig vinden we elkaar terug in de Effatazaal, om wat na te kaarten en de chauffeurs te danken die ons veilig voerden en terugbrachten.

En voor wie het écht nog niet weet: Effata krijgt géén geld van de Redemptoristen, wij zijn vrijwilligers!

Bernadette verwelkomt de gemeenschap op de **Effataviering van 22/3**. Guido geeft wat regieaanduidingen voor het zingen van lied 52 en hij verwelkomt ook de mensen van het Sint-Paulusinstituut dat 75 jaar bestaat. Ook het orkestje is aanwezig en het speelt dapper mee.

Wij zijn op weg naar Pasen en wij vragen ons af: Wat betekent het dat wij zeggen dat wij Christenen zijn? Wij hebben dat al besproken op de vormingsavonden, maar ook in de vieringen kwam die vraag aan bod bij de vernieuwing van onze doopbeloften. Er blijft dus: ik geloof. Wij weten ook dat God in de Bijbel zichzelf noemt: Ik zal er voor u zijn! Wij weten ook dat als de mens zelf God speelt, dat het dan misloopt, dat het dan een catastrofe wordt. Maar dat hoeft niet, want God zegt: ik blijf bij u, Ik ga met je mee!

Vandaag volgen we het verhaal van elke mens, die vastgepind is en vastgeroest, die op weg wil naar het Beloofde Land. Hoe ziet dat er uit? Hoe moeten we met elkaar omgaan? Hoe moeten we te werk gaan?

In de lezing, volgens de tekst over de 'Tien Woorden' in de knappe vertaling van Nico ter Linden, horen we hoe Mozes de tien spelregels krijgt, tien wegwijzers naar het Beloofde Land. Op de eerste helft staat er hoe we moeten leven met God, de andere helft geeft aan hoe we moeten omgaan met onze naasten. Bovenaan staat er: *"Ik ben de Heer, uw God!"*

Soms zeggen de mensen tegen Guido: Gij zijt een priester, voor u is leven volgens die 'Tien Woorden' gemakkelijk! Is dat juist? Neen, natuurlijk niet, maar het is veel minder moeilijk je toe te vertrouwen aan iemand die je graag ziet!

Als het toch moeilijk zou zijn, dan moeten we met alle gevolgen rekening houden. Wij moeten ons leven zo organiseren, dat we ons niet laten vangen door drukte, we moeten zo nodig een sabbat houden, we mogen niet meetrappen in de molen of de agenda die ons belangrijk maakt. We mogen niet afgunstig zijn, ik moet leven met wat ik heb en wat ik ben. Dat is niet zo simpel, want wat er geschreven is, staat in een oud boek, en we hebben de neiging van het maar in de kast te steken ...

Aan de politiek kunnen we maar heel weinig doen, maar aan mijn dagelijks leven wel. We moeten mensen zijn die bouwen aan een wereld waar vriendschap nog telt. Lukt dat niet van de eerste keer, dan hebben wij in de volgende weken, nog heel wat oefentijd. Het gaat dus niet om het evangelie, wel over ieder van ons, telkens als wij brood breken en de wijn van vreugde delen ...

Wij hebben gebeden voor alle leerlingen van Sint-Paulus, waar ze ter wereld ook zijn, en voor iedereen die zich inzet of heeft ingezet voor het Sint-Paulusinstituut. Voor een vriendin die een

zware chemokuur moet doorstaan, voor een vriend die lijdt aan de ziekte van Parkinson. Voor de ouders van twee prematuur geboren kindjes Matz & Vinz waarvan eentje (Vinz) volgende week begraven wordt, om sterkte. Om te getuigen zoals de Samaritaanse vrouw van Hem, die Weg, Waarheid en Leven is.

Zoals Luc liet weten: het was een verzorgde, inhoudelijke, deugddoende (warme) viering!

De directeur van het Sint-Paulusinstituut, Filip V. schetst het ontstaan van Sint-Paulus en zegt dank voor de beslissing van 1938: hij spreekt zijn respect uit voor de Broeders van Liefde en hij ziet, nu er geen Broeders meer zijn, hoe moeilijk het is om de inspiratie te volgen, maar dat toch de moeite blijft om de traditie te handhaven.

Zelfs met vele gasten van Sint-Paulus blijven we Effata: dus is er receptie en napraten!

Vormingsavond op 27/3: vierde deel van 'A History of Christianity' over 'God in de beklagdenbank'. Ik heb de dvd drie keer gezien en ik begin het te begrijpen! Met de commentaar van Guido over het heteronome vlak en het autonome vlak, met de kritieken van Spinoza, van de wetenschap, van het lijden en van de grote ideologieën stel ik mij de vraag of ik nog geloof en wat ik precies geloof, of ik gevangen zit tussen twijfel en helderheid. Het boek van Roger Lenaers, jezuïet, dat ik lees voor de 'leesclub', gaat hier ten gronde op in en formuleert op het einde een geloofsbelijdenis, die me heel verstandig en aanvaardbaar lijkt!

Op 28/3 is er **koorrepetitie**, met lied 21 'Veel te laat heb ik jou lief gekregen' of 'Om vrede' een deels eenstemmig lied (moeilijk om de toon te houden!), een ritmisch lied, meegezongen met de muziek op cd. Je kunt natuurlijk dat lied uit zijn context rukken, dan is de tekst niet zo begrijpelijk meer en wat dubbelzinnig, maar het is de vertaling van 'Sero te amavi' van Augustinus!

Dan gaan we in de kapel wat oefenen met het orkest voor het concert in Bachte, ook lied 135 (bij '... en jonge mensen ...' moeten de vrouwen even wachten op de mannen: zo hoort het!)

Effataviering en namis voor Chris Jolie. Wij zijn er niet, hoe zeer het ons spijt voor Chris C., maar Frans C heeft een impressie opgestuurd. Hier volgt ze:

'Een nokvolle kapel, met extra plooiestoelen. Het geeft aan dat het overlijden van Chris Jolie - want het is namis voor hem - veel mensen beroert. We zoeken verbondenheid en willen ook Chris, Kim en de familie steunen.

Christiane (Chris) brengt haar Chris heel erg aanwezig. Ze verwijst naar de band die ze samen hadden met o.a. de abdij van Chevetogne en hoe de orthodoxe ritus en gezangen hen toen en haar nu nog steeds aanspreken. Ze zingt een hymne voor Chris. Een ontroerend beeld hoe ze vooraan naar het altaar gericht staat en de zachte, deels klagende en deels lovende zang de kapel én ons gemoed vult.

Daarna neemt Guido de draad op van de 4de zondag van de vasten. We horen het verhaal van Jezus, Mozes en Elia op de berg in de versie van Nico ter Linden. Jezus blijft niet op de berg, Hij wil naar Jeruzalem gaan. "Dat is vragen om moeilijkheden," zeiden Petrus en Johannes. "Misschien wel," zei Jezus. "Maar misschien ook niet. Wie weet lukt het mij andere mensen van hen te maken, mensen die anders over zichzelf gaan denken, anders over hun medemens en anders over God." Hij vraagt Petrus en Johannes - en dus ook ons - om mee te gaan. "Kom mee," zei Jezus, "wij moeten naar het dal, wij moeten weer naar de mensen toe, kome wat komt." Guido wijst er daarna ook op: wat er ook gebeurt, we zullen - net als Jezus - misschien wel vallen, maar we zullen nooit vallen uit de hand van God. Een geruststellende gedachte, blijde boodschap. We hadden met zijn allen ook geluk, want er was ook een van de weinige omhalingen in Effata, voor het Zuid-project van de Broeders van Liefde: 'Ik blijf niet doof voor Rumonge'. Na de viering konden we samen een glas drinken en genieten van lekker gebak.

Einde maart, buiten bloeit mijn roze Japanse kerselaar, de witte perenboom en de witte pruimenboom. Vroeg? Als ik in de omgeving werk, zoemen bijen en hommels al boven mijn hoofd!

Wouter, donderdag 3 april 2014. Wat later dan anders, maar mijn computer was in herstelling!